JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
26 päivänä kesäkuuta 2001 [1]

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1. Nyt käsiteltävän valituksen kannalta merkitykselliset tosiseikat, sellaisina kuin ne on esitetty muutoksenhaun kohteena olevassa 29.9.1999 annetussa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräyksessä,[2] voidaan tiivistää seuraavasti.

2. South Wales Small Mines Association (Etelä-Walesin pienten kaivosyritysten yhdistys, jäljempänä yhdistys) on rekisteröimätön yhdistys (unincorporated), joka on perustettu valvomaan Etelä-Walesissä toimivien pienten hiilikaivosyritysten etuja.

3. Osa kyseisistä yrityksistä kanteli 5.6.1990 yhdistyksen nimissä komissiolle EHTY:n perustamissopimuksen asiaan kuuluvien määräysten vastaisten syrjivien kaupan ehtojen soveltamisesta.

4. Komissio totesi päätöksessä nro 15656 (jäljempänä päätös), joka sisältyi 30.7.1998 päivättyyn kirjeeseen, ettei se aikonut ryhtyä toimenpiteisiin kantelun johdosta.

5. Päätös annettiin yhdistykselle tiedoksi 5.8.1998 kirjeellä, joka oli kirjattu ja varustettu vastaanottotodistuksella.

6. Kirjeellä, joka oli päivätty 18.8.1998 ja joka vahvistettiin vastaanotetuksi 26.8.1998, useat yritykset pyysivät komissiota antamaan niille päätöksen muodollisesti tiedoksi, mistä komissio kieltäytyi 24.8.1998 päivätyllä kirjeellä.

7. Kun asianomaiset yritykset saivat 16.9.1998 tietää, ettei yhdistys ollut nostanut kannetta päätöksestä säädetyssä määräajassa, ne nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 21.9.1998 toimittamallaan kannekirjelmällä EHTY:n perustamissopimuksen 33 artiklan toisen kohdan ja 35 artiklan nojalla kanteen (asia T-148/98) kyseisestä

1 — Alkuperäinen kieli: espanja.

2 — Yhdistetyt asiat T-148/98 ja T-162/98, J. G. Evans ym. ja South Wales Small Mines Association v. komissio (Kok. 1999, s. II-1837)

päätöksestä. Kantajat ilmoittivat kannekirjelmässään, että kopio päätöksestä oli sen liitteenä. Nyt käsiteltävänä oleva asia koskee tätä kannetta.

8. Yhdistys nosti puolestaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 6.10.1998 toimittamallaan kannekirjelmällä kyseisestä päätöksestä kumoamiskanteen (asia T-162/98) edellä mainitun 33 artiklan toisen kohdan nojalla.

9. Komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti molemmissa asioissa tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevat oikeudenkäyntiväitteet.

Kantajat esittivät huomautuksensa asiasta, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi saaneensa riittävästi tietoja voidakseen työjärjestyksen 114 artiklan 3 kohdan mukaisesti tehdä päätöksen pitämättä suullista käsittelyä.

10. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti yhdistää asiat työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti määräystä varten, jonka se antoi 29.9.1999.

11. Valitus jätettiin 20.12.1999.

Valituksenalainen määräys

12. Valituksenalaisessa määräyksessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että asiassa T-162/98 sen käsiteltäväksi saatettu kanne oli jätettävä tutkimatta, koska se oli esitetty liian myöhään. Asian kantaja oli väittänyt muun muassa, että Bernard John Llewellyn oli vakuuttanut 4.1.1999 antamassaan valaehtoisessa vakuutuksessa (sworn affidavit), ettei hän yhdistyksen sihteerinä ollut ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin komission kirjeen saatuaan.[3]

13. Asiassa T-148/98 nostettua kannetta voitiin pitää määräajassa esitettynä vain, jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyisi väitteen, jonka mukaan kantajat, joille päätöstä ei annettu tiedoksi, saivat päätöksestä tiedon vasta 10.8.1998, kun yksi kantajista "sattumalta" sai ulkopuoliselta taholta kopion päätöksen sisältävästä kirjeestä.

14. Kantajien väitteiden todenperäisyyden varmistamiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti kantajia ensinnäkin täsmentämään tämän ulkopuolisen tahon henkilöllisyyden, toiseksi osoittamaan kirjeen vastaanottaneen kantajan henkilöllisyyden ja kolmanneksi kuvailemaan kopion saamisen tarkat olosuhteet sekä ne tavat, joilla muut kantajat saivat tiedon päätöksestä.

3 — Valituksenalaisen määräyksen 21 kohta.

15. Kantajat vastasivat kysymyksiin seuraavasti:

Ensimmäinen kysymys: "Kantaja Mostyn Jones ei muista kuka kyseinen ulkopuolinen taho oli, hän uskoo saaneensa sen yhdeltä Sarah Llewellyn Jonesin (yhdistyksen neuvonantajan) edustamista henkilöistä".

Toinen kysymys: "Mostyn Jones".

Kolmas kysymys: "Kantaja Jones ei muista tarkkoja olosuhteita. Muut kantajat kuulivat asiasta Jonesilta, joka ilmoitti joillekin kantajista päätöksestä, ja siten, että kantajat vaihtoivat asiaa koskevia tietoja keskenään". [4]

16. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi sille esitettyjä tosiseikkoja seuraavasti:

"Ottaen huomioon, että komissio antoi päätöksen tiedoksi ainoastaan [yhdistykselle] ja ettei päätöstä edes saatettu [sen] solicitoreiden tietoon, jotka saivat asiasta tiedon vasta 8.9.1998, väite, jonka mukaan yksi kantajista sai 10.8.1998 kopion päätöksestä ulkopuoliselta taholta, jonka henkilöllisyyttä ei ole selvitetty, vaikuttaa epätodennäköiseltä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin annetut vastaukset vahvistavat tätä epäuskottavuutta entisestään. Vastausten lakonisesta ja välttelevästä muotoilusta ilmenee, että Mostyn Jones, joka muistaa tarkasti sen päivämäärän, jolloin hän sai kopion päätöksestä ja joka on kannemääräajan väitetty alkamisajankohta, on unohtanut sekä sen henkilön henkilöllisyyden, jolta hän sai kopion, että ne olosuhteet, joissa tämä tapahtui.

Mostyn Jones esittää ainoana täsmennyksenään, että hän uskoo saaneensa asiakirjan yhdeltä [yhdistyksen] neuvonantajan Sarah Llewellyn Jonesin edustamista henkilöistä. Tämä väite on kuitenkin ristiriidassa Bernard John Llewellynin toteamusten kanssa, koska viimeksi mainittu on todennut, ettei hän ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin saatuaan päätöksen sisältävän kirjeen, ja sen seikan kanssa, että [yhdistyksen] solicitorit saivat päätöksestä tiedon vasta 8.9.1998.

Tästä seuraa, että kantajat eivät ole kyenneet riittävän eritellysti ja sitovasti esittämään sitä ajankohtaa, josta alkaen kannemääräajan olisi pitänyt katsoa kuluvan, jotta heidän olisi katsottu nostaneen kanteensa määräajassa.

4 — Valituksenalaisen määräyksen 43 kohta.

Tästä seuraa välttämättä se, että asiassa T-148/98 nostettua kannetta on pidettävä myöhästyneenä." [5]

17. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän perusteella, että kanne on jätettävä tutkimatta, eikä käsitellyt komission esittämiä muita tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista koskevia väitteitä.

Valitusperusteet

18. Valittajat esittävät valituksensa tueksi kolme valitusperustetta, jotka ovat ilmeinen oikeudellinen virhe, puolustautumisoikeuksien loukkaaminen ja selvitysaineiston ottaminen huomioon vääristyneellä tavalla tai sen virheellinen arviointi.

19. Komissio vuorostaan katsoo, että valitus on kokonaisuudessaan jätettävä tutkimatta, koska valituksenalaisessa määräyksessä todetaan pelkästään tosiseikkoihin perustuvan arvioinnin perusteella, että kumoamiskanne oli esitetty liian myöhään. Toissijaisesti komissio vaatii, että jokainen valituksen tueksi esitetty valitusperuste on hylättävä.

5 — Valituksenalaisen määräyksen 44—48 kohta.

20. Aluksi on korostettava, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely perustui tosiseikkoihin, on kysymys tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisesta luonteeltaan oikeudellinen, ja sellaisena se voidaan riitauttaa valituksella. Sen vuoksi ei ole syytä hyväksyä komission väitettä, että valitus on kokonaisuudessaan jätettävä tutkimatta.

Ilmeistä oikeudellista virhettä koskeva ensimmäinen valitusperuste

21. Valittajien mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, joka näyttää hiljaisesti hyväksyneen sen, että kantajat voivat katsoa päätöksen koskevan itseään siten kuin HT 33 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetaan, ei ole ratkaissut nimenomaisesti tätä kysymystä. Jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt niin, se olisi joutunut toteamaan, että komissio oli velvollinen ilmoittamaan päätöksestä kantajille, ja koska tällaista ilmoitusta ei tehty, komission olisi pitänyt laskea kanteen nostamiselle asetettava määräaika alkavaksi siitä, kun yksi asianomaisista oli saanut tiedon päätöksestä. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt näin, se on tehnyt ilmeisen oikeudellisen virheen.

22. Pidän tätä väitettä ilmeisen perusteettomana ilman, että on tarpeen tutkia sitä, mitä vaikutuksia oikeudenkäyntiin on sillä, että EHTY:n perustamissopimuksessa ei eroteta toisistaan henkilöitä, joille päätös on osoitettu, ja muita henkilöitä, joita

päätös koskee, tai mitä seurauksia siitä on, että HT 33 artiklan toisessa kohdassa henkilöt, joilla on oikeus nostaa kanne, määritellään laajemmin kuin EY 230 artiklan neljännessä kohdassa.

Riippumatta siitä, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin todennut, että päätös koski kantajia, on kiistatonta, että se on arvioinut kysymystä siitä, oliko kanne nostettu määräajassa, *siten kuin* päätös olisi koskenut kantajia, ja tutkinut väitteen — jonka se lopulta hylkäsi —, jonka mukaan kantajat olivat saaneet tiedon päätöksestä vasta sen jälkeen, kun se oli annettu yhdistykselle tiedoksi. Kantajat eivät olisi saaneet edullisempaa kohtelua, vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimenomaisesti olisi vahvistanut päätöksen koskevan kantajia.

23. Sikäli kuin väitetty oikeudellinen virhe voi perustua siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tunnusta nyt käsiteltävänä olevan asian valittajien oikeutta saada komissiolta tietoa päätöksestä, valitusperuste on uusi. Silloin valittajat eivät nimittäin enää toimisi sen perusteella, että päätös koskee niitä, vaan sen perusteella, että päätös on osoitettu niille.

24. Lopuksi valittajat toteavat vielä, että komissio ei ole vastauksessaan kiistänyt sitä, että valittajat olivat saaneet tiedon päätöksestä 10.8.1998. Tämä väite on ilmeisen perusteeton, koska määräaikojen laskemista koskevat kysymykset kuuluvat oikeusjärjestyksen perusteisiin, eivätkä asianosaiset niin ollen voi määrätä niistä. Komission oikeudenkäyntimenettelyssä omaksumalla asenteella ei ole asian kannalta merkitystä.

25. Siten ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

Puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskeva toinen valitusperuste

26. Valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanteen myöhästymisestä perustui tosiseikkoihin, joista se oli saanut tiedon yhdistyksen asiassa T-162/98 nostaman kanteen yhteydessä ja joita ei ole annettu tiedoksi valittajille eikä käsitelty kontradiktorisessa menettelyssä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten loukannut erästä luonnollisen oikeuden perusperiaatetta ja rikkonut sääntöä, joka on erottamaton osa oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevaa oikeutta.

27. Komission mielestä tätä perustetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska sillä pyritään siihen, että asian tosiseikat tutkittaisiin uudelleen. Joka tapauksessa komissio huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pitänyt kantajien vastauksia heille esitettyihin kysymyksiin "lakonisina ja välttelevinä", minkä lisäksi

komissio toteaa, että kannekirjelmästä ei ilmene, minkälaisia huomautuksia kantajat olisivat esittäneet, jos he olisivat saaneet siihen tilaisuuden.

28. On ilmeistä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei noudattanut kontradiktorisen menettelyn vaatimuksia, kun se tutki selvitysaineistoa, johon se perusti kanteen myöhästymistä koskevan päätöksensä.

29. Muistettakoon, että asiassa esitettiin kaksi erillistä kannetta ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräsi komission pyynnöstä kummankin tutkittavaksi ottamista koskevan väitteen selvittämistä koskevan menettelyn aloittamisesta, jossa kullakin kantajalla oli tilaisuus esittää huomautuksensa. Koska asioiden yhdistämisestä päätettiin samassa määräyksessä ja koska suullista käsittelyä ei pidetty, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi saaneensa riittävät tiedot, yhdistys ei saanut tietoa Gerry Plantin ja muiden asianosaisten nostamaan kanteeseen liitetyistä asiakirjoista, eikä näille annettu tilaisuutta tutkia toiseen kanteeseen liittyviä asiakirjoja.

30. Voidakseen arvioida sen ajankohdan paikkansapitävyyden, jolloin kantajat ilmoittivat saaneensa ensimmäisen kerran tiedon riidanalaisesta päätöksestä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti edellä mainitsemani kysymykset. Vastauksia tarkasteltuaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että ne eivät olleet uskottavia ja että kantajat eivät pystyneet esittämään yksityiskohtaisia ja vakuuttavia tosiseikkoja väitteensä tueksi, ja määräsi, että kanne jätetään tutkittavaksi ottamatta.

31. Edellä mainittujen vastausten osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi ensinnäkin, että väite, jonka mukaan yksi kantajista sai 10.8.1998 kopion päätöksestä ulkopuoliselta taholta, jonka henkilöllisyyttä ei ole selvitetty, vaikuttaa epätodennäköiseltä, koska komissio antoi päätöksen tiedoksi ainoastaan yhdistykselle eikä asiakirjaa annettu tiedoksi edes yhdistyksen solicitoreille, jotka saivat siitä tiedon vasta 8.9.1998.

Tästä tosiseikasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sai tiedon vasta asiassa T-162/98 esitettyjen huomautusten välityksellä. [6]

32. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi seuraavaksi, että Mostyn Jonesin niukkasanaiset ja välttelevät vastaukset olivat ristiriidassa sen kanssa, miten täsmällisesti hän muisti päivän, jolloin hän väitti saaneensa kopion päätöksestä, mikä edelleen vähentää vastausten uskottavuutta.

6 — Ks. valituksenalaisen määräyksen 22 kohta.

33. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti huomioimatta Mostyn Jonesin ilmoituksen, että henkilö, jolta hän sai asiakirjan, oli yksi yhdistyksen neuvonantajan asiakkaista, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vertasi ilmoitusta Bernard John Llewellynin valaehtoiseen vakuutukseen, jossa tämä vakuutti, ettei hän ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin saatuaan tiedon päätöksestä ja että yhdistyksen neuvonantajat saivat tiedon päätöksestä vasta 8.9.1998.

Bernard John Llewellynin vakuutus on liitetty vain asian T-162/98 asiakirja-aineistoon.

34. Menetelmä, jolla asianosaisten väitteet ja selvitysaineisto asetetaan kontradiktoriseen menettelyyn, ei ole luonteeltaan sellainen, että siihen liittyisi ehdottomia vaatimuksia. Kyse on ainoastaan välineestä, jolla helpotetaan oikeudenkäyttöä ja kootaan yhteen kaikki ne tosiasialliset ja oikeudelliset kysymykset, jotka tuomioistuimen on ratkaistava. Tämä on luonteenomaista anglosaksisille oikeusjärjestyksille, joiden adversarial proceedings -menettelyyn sisältyy voimakasta vastarintaa kaikkia sellaisia seikkoja kohtaan, joita voidaan pitää "inkvisitorisina", jotka voivat vaikuttaa asian ratkaisuun ja joihin asianosaiset eivät ole vedonneet. Manner-Euroopan oikeusjärjestyksissä kontradiktorisen menettelyn soveltamisala on rajoitetumpi. Toisaalta näissä oikeusjärjestyksissä noudatetaan iura novit curia -periaatetta, josta seuraa, että yksinomaan oikeudenkäyttöä koskevat kysymykset voidaan jättää kontradiktorisen menettelyn ulkopuolelle. Toisaalta tuomioistuinten oletetaan olevan puolueettomia, ja tämä puolueettomuus ulottuu sellaisiin toimenpiteisiin kuin sisäisiä selvityksiä koskevat pyynnöt tai tietyn näytön esittäminen, mikä tässäkin tapauksessa vähentää tarvetta kuulla asianosaisia.

35. Näkemykseni mukaan kontradiktorisen menettelyn vaatimuksille annetaan erityinen oikeussuoja vasta silloin, kun sen rikkominen johtaa perusoikeuden loukkaamiseen, eli estää asianosaista käyttämästä puolustautumisoikeuksiaan.

36. Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on kuitenkin omaksunut anglosaksisen näkemyksen kontradiktorisesta menettelystä asiassa Vermeulen vastaan Belgia 20.2.1996 antamassaan tuomiossa [7], kun se totesi, että oikeus kontradiktoriseen menettelyn merkitsee sitä, että "oikeudenkäynnin asianosaisille, olipa kyse rikos- tai siviilioikeudenkäynnistä, annetaan oikeus tutustua kaikkiin asiakirjoihin ja huomautuksiin, jotka on esitetty tuomioistuimelle tämän päätöksenteon pohjaksi, jopa riippumattoman tuomioistuin- ja syyttäjälaitoksen virkamiehen esittämiin, ja oikeus keskustella niistä". Tämä oikeuskäytäntö on vahvistettu toistuvasti, [8] eikä kyseessä

7 — *Recueil des arrêts et décisions* 1996-I. Ks. myös samana päivänä annettu tuomio Lobo Machado v. Portugali.

8 — Ks. esim. asiassa Bulut v. Itävalta 22.2.1996 annettu tuomio (*Recueil* 1996-II); asiassa Niederöst-Huber v. Sveitsi 18.2.1997 annettu tuomio (*Recueil* 1997-I); asiassa Van Orshoven v. Belgia 25.6.1997 annettu tuomio (*Recueil* 1997-III); asiassa J. J. v. Alankomaat ja K. D. B. v. Alankomaat 27.6.1998 annettu tuomio (*Recueil* 1998-II). Ks. vastaavasti asiassa Kress v. Ranska 7.6.2001 annettu tuomio, jossa periaatteen ehdottomuutta lievennetään ja hyväksytään se, että oikeus antaa vastaus voidaan turvata muita menettelyjä käyttäen.

olevien yksittäisten oikeusviranomaisten toiminnalle leimaa-antavalla puolueettomuudella tai riippumattomuudella ole ollut vähäisintäkään vaikutusta tähän päättelyyn.

Näyttää siltä, että pyrkimyksenä on luoda yhdenmukainen näkemys prosessinjohdosta antamatta mitään selitystä sen tarpeellisuudesta "ulkoisen vaikutelman periaatteen" [9] lisäksi.

37. Kontradiktorisen menettelyn vaatimusten tyypillinen soveltaminen käytännössä liittyy selvitysaineistoon, jonka asianosainen on esittänyt lainkäyttöelimen tutkittavaksi. Puolueettomuuden ja riippumattomuuden olettama ei koske tällaista selvitysaineistoa, joka jo luonteensa puolesta ei kuulu tuomioistuimen omaan aineistoon. Jos tällainen selvitysaineisto otetaan huomioon ilman että asianosaisia on ensin kuultu, voidaan katsoa, että puolustautumisoikeuksia on loukattu.

38. Näin on nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusti arvionsa selvitysaineistoon, jonka asianosainen oli esittänyt menettelyssä sellaisen kysymyksen ratkaisemiseksi, joka koski toista menettelyä, antamatta aineistoa tiedoksi viimeksi mainitun menettelyn asianosaisille ja tarjoamatta näille siten myöskään tilaisuutta esittää vastaväitteitä sen johdosta.

39. Kolmesta näkökohdasta, joiden perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kantajien väitteen, joka koski ajankohtaa, jolloin ne ilmoittivat saaneensa tiedon päätöksestä, ainakin kahdessa on tapahtunut mainittu virhe. Koska ei ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asia ratkaista kysymystä kullekin erilliselle näytölle annettavasta suhteellisesta todistusarvosta, joka perustuu tosiseikkojen arviointiin, on toinen valitusperuste hyväksyttävä.

Selvitysaineiston ottamista huomioon vääristyneellä tavalla tai sen virheellistä arviointia koskeva kolmas valitusperuste

40. Tämän otsikon alla valittajat luettelevat vain erilaisia tosiseikkoja yrittämättä edes selittää millä tavalla ne katsovat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut huomioon selvitysaineistoa vääristyneellä tavalla tai arvioinut sitä väärin.

41. Kolmas valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska sillä pyritään vain siihen, että tosiseikat tutkittaisiin uudelleen.

9 — Teoria, jonka ihmisoikeustuomioistuin on kehittänyt ja jonka mukaan sillä näkökohdalla on ratkaiseva oikeudellinen merkitys, minkälaisen vaikutelman yksityinen, joka ei ole oikeusoppinut, voi muodostaa oikeudenkäynnin oikeudenmukaisuudesta. Teoria on syystä saanut osakseen ankaraa arvostelua myös ihmisoikeustuomioistuimen jäsenten taholta. Ks. esimerkiksi tuomari Martensin erinomaisesti esitetty eriävä mielipide, joka on liitetty asiassa Borgers v. Belgia 30.10.1991 annettuun tuomioon (A-sarja nro 214-B).

Asian jatkokäsittely

42. Ehdotukseni, jonka mukaan toinen valitusperuste on hyväksyttävä, johtaa valituksenalaisen määräyksen kumoamiseen ja niin ollen niiden tosiseikkojen uudelleenarvioimiseen, joihin määräys perustuu. Koska tämä arviointi ei missään olosuhteissa kuulu yhteisöjen tuomioistuimelle, asiaa ei voida ratkaista lopullisesti, vaan se on palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle uudelleen arvioitavaksi.

Oikeudenkäyntikulut

43. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuin ei päätä oikeudenkäyntikuluista.

Ratkaisuehdotus

44. Edellä esitetyn perusteella esitän, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 29.9.1999 yhdistetyissä asioissa T-148/98 ja T-162/98 antaman määräyksen, palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi ja määrää, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.